LIBRIS | We know books

Phyllis Reynolds Naylor s-a născut în 1933, în Anderson, un orășel din Statele Unite. Cartea ei preferată din copilărie este *Aventurile lui Huckleberry Finn*, de Mark Twain. A început să scrie încă din gimnaziu, iar la 16 ani a primit primii bani pentru o povestire.

De-a lungul timpului a lucrat ca secretară, profesoară și redactor la o revistă. După ce s-a dedicat întru totul literaturii, a scris peste 130 de cărți pentru copii și adolescenți. Una dintre cele mai iubite serii ale ei îi are în centru pe Marty și pe beaglul Shiloh. Inspirată dintr-o vizită pe care Phyllis Reynolds Naylor a făcut-o în Virginia de Vest, povestea lui Shiloh a cucerit repede inimile copiilor și i-a adus autoarei, printre altele, bine-cunoscuta Newbery Medal.

PHYLLIS REYNOLDS NAYLOR

Shiloh

Ediția a II-a

Traducere din engleză
de Răzvan Năstase

arthur

LIBRIS | We know books

1

Duminică, în ziua-n care vine Shiloh, avem parte de un prânz mare în familie. Dara Lynn înmoaie pâinea în paharul ei cu ceai rece, în vreme ce Becky își împinge boabele de fasole spre marginea farfuriei, gata să le dea jos.

Mama ne-aruncă o ocheadă dojenitoare:

— Aș vrea și eu să văd, măcar o dată-n viață, zice ea, că un dumicat ajunge din farfurie direct în gură, fără cine știe ce ocoliș.

Totuși când vorbește rămâne cu privirea pironită la mine. Nu că nu mi-ar plăcea friptura de iepure. Îmi place, cum să nu. Doar că n-aș vrea să-nfulec și vreo alice, atâta tot, și de-aia verific fiecare îmbucătură.

— Am verificat bine iepurele, Marty, n-o să găsești nici urmă de alice în pulpa aia, îmi zice tata în timp ce-și unge pâinea cu unt. L-am împușcat în gât.

LIBRIS | We know books

Parcă n-aș fi vrut să aud asta. Am plimbat carnea dintr-o parte a farfuriei în cealaltă, printre cartofii dulci și-napoi.

— A murit pe loc? întreb eu, știind că nu voi mai putea mânca deloc dacă nu era așa.

— Destul de repede.

— Și zici că i-ai zburat căpățâna? întreabă Dara Lynn.

Așa e ea.

Tata mestecă foarte încet înainte să răspundă.

— Nu tocmai, zice el, după care-și vede mai departe de mâncat.

Și-atunci eu mă ridic și plec de la masă.

Cea mai bună treabă duminica e că luăm masa principală a zilei la prânz. După ce ți-ai pus stomacul la cale, poți să iei la picior toată Virginia de Vest până să ți se facă iar foame. În restul zilelor, dacă o iei din loc după masă, trebuie să te-ntorci după ce s-a lăsat întunericul.

Iau pușca de calibru 22 pe care mi-a dat-o tata în martie, când am făcut 11 ani, și pornesc la drum să văd ce pot să-mpușc. Mi-ar plăcea să găsesc un măr atârnând de o creangă și să văd dacă-s în stare să-l dobor. Sau o să mai înșir niște conserve pe-un gard și o să le iau la țintă.

Nu trag însă niciodată în ceva viu. Nu mi-am dorit niciodată asta, nici măcar un pic.

Casa noastră e sus, pe dealuri, mai sus de Friendly, dar nimeni nu prea are habar unde vine asta. Friendly e pe lângă Sistersville, care vine cam pe la jumatea distanței dintre Wheeling și Parkersburg. Tata mi-a zis că Sistersville era unul dintre cele mai grozave locuri din tot statul în care puteai trăi. Dacă mă-ntrebi *pe mine*, aș spune că cel mai grozav loc în care ai putea trăi e chiar cel în care stăm acum, o căsuță cu patru camere, înconjurată din trei părți de coline.

După-amiaza este totuși al doilea moment bun pentru cutreierat dealuri; dimineața e cel mai bun, mai cu seamă vara. Dimineața devreme, *devreme*. Într-o dimineață, am văzut trei soiuri de animale, fără să pun la socoteală pisicile, câinii, broaștele, vacile și caii. Am văzut o cârtiță, am văzut o căprioară cu doi pui și-am văzut și o vulpe sură cu capul roșcat. Pun rămășag că tatăl fusese o vulpe sură, iar mama, una roșcovană.

Cel mai tare și cel mai tare îmi place să mă plimb dincolo de un pod hurducăit, acolo unde

LIBRIS | We know books

drumul face o buclă pe lângă vechea clădire a școlii Shiloh și urmează apoi cursul râului. Ai râul pe-o parte, copaci pe partea ailaltă, din loc în loc și câte-o casă sau două.

În după-amiaza asta am parcurs cam jumătate din drum, de-a lungul râului, când am zărit ceva cu coada ochiului. Se mișca. Mă uit și la vreo paișpe metri de mine văd un câine cu blana scurtă – alb cu maroniu și pete negre –, care nu scotea niciun sunet, furișându-se doar cu capul plecat, uitându-se la mine și mergând cu coada-ntre picioare, de parcă nici n-ar avea dreptul să respire. Un beagle, de vreun an, poate doi.

Mă opresc, cățelul se oprește și el. Arată de parcă tocmai ar fi fost prins făcând vreo boacănă, dar îmi dau seama că nu vrea decât să se țină după mine.

— Aici, băiete, zic eu, lovindu-mă peste coapsă.

Câinele se lasă pe burtă, târându-se prin iarbă. Mă pufnește râsul și mă-ndrept spre el. Are o zgardă veche și ruginită la gât, probabil mai bătrână decât el. Pun pariu c-a fost zgarda altui câine înaintea lui.

— Hai, băiete, îi zic întinzând mâna către el.

Cățelul se ridică și face câțiva pași înapoi. Nici măcar nu mârâie, parcă nici nu mai știe să latre.

Ți se cam rupe sufletul când vezi un câine că bate-n retragere așa. Se vede că cineva l-a tot altoit. Poate chiar l-a snopit în bătaie.

— E-n regulă, băiete, îi spun eu încercând să mă apropii ceva mai mult, dar el tot dă înapoi.

Așa că-mi iau pușca și-mi văd mai departe de drum, de-a lungul râului. Din când în când mai arunc câte o privire peste umăr și iacătă-l. Mă opresc eu, se-oprește și el. I se văd coastele – nu foarte rău, dar e limpede că nu-i gras deloc.

O creangă ruptă atârnă de trunchiul unui copac deasupra apei și mă-ntreb dac-aș putea s-o dobor dintr-un foc. Ridic pușca, dar apoi mă gândesc cât de tare l-ar speria detunătura pe bietul câine. Mă hotărăsc ca-n ziua aia să nu trag deloc.

Râul curge alene. Dacă înaintezi pe lângă el, nici n-ai spune că apa se mișcă. Dacă totuși te oprești o clipă, vezi frunze și altele plutind. Din când în când mai sare câte-un pește. Biban – îmi zic eu. Câinele încă se ține după mine, cu coada-ntre picioare. E amuzant cum nu scoate niciun sunet.

LIBRIS | We know books

M-așez până la urmă pe un buștean, las pușca lângă picior și-aștept. Mai în urmă, pe drum, cățelul se așază, la rândul lui. Stă chiar în mijlocul drumului, cu botul pe labe.

— Aici, băiete! spun eu din nou și-mi bat ușor genunchiul.

Dă un pic din coadă, dar nu se-apropie.

O fi o cățelușă.

— Aici, fetițo! zic eu.

Câinele tot nu vine.

Mă hotărăsc s-aștept să plece el mai întâi, dar după vreo trei-patru minute de stat pe buștean mă cam plictisesc, așa c-o iau iarăși din loc. La fel și beaglul.

Habar n-am unde-ajungi dacă urmezi cursul râului până la capăt. Am auzit pe cineva zicând c-ar face o buclă și că apoi revine, dar, dacă n-ar fi așa și ajung acas' după-nserat, să te ții bosco-rodeală. Așa că de fiecare dată merg până la un vad – acolo poteca trece prin râu – după care fac cale-ntoarsă.

Când o apuc îndărăt, câinele mă vede că vin și o șterge pe dată-n pădure. Îmi zic că aia trebuie că a fost ultima oară când am dat ochii cu beaglul, dar, când ajung pe la jumatea drumului,

mai privesc o dată în urmă. Și ia uite-l. Mă opresc. Se oprește și el. O iau din loc. Pornește și el.

Și apoi, aproape fără să-mi dau seama că fac asta, fluier.

Zici c-am apăsat un buton magic. Cât ai clipi, beaglul pornește în goană spre mine, urechile lungi îi fâlfâie și dă vesel din coadă de parc-ar flutura un drapel. De data asta, când dau să-l mângâi, îmi linge toată palma, apoi îmi sare pe picior, în timp ce din gâtlej îi răsună câte un scheunat domol. Nu se mai satură de mine, de parcă până-atunci l-aș fi alungat întruna, iar acum i-aș fi spus, în sfârșit „Da! Poți veni". E băiat, mi-am închipuit eu.

— Hei, băiete! Ce-ți mai place să te umfli-n pene acum, nu?

Mă pufnește râsul în vreme ce beaglul îmi tot dă ocol. Mă las în jos și câinele mă linge pe față și pe gât. Unde-o fi-nvățat să se apropie când îl fluieri și să stea potolit în urmă în restul timpului?

Tot cu ochii la câine, așa de tare m-a luat valul, că nici n-am băgat de seamă c-a început să plouă. Nu mă deranjează. Nici pe cățel nu-l

LIBRIS | We know books

deranjează. Caut locul în care l-am văzut prima oară. Aici să trăiască oare? mă-ntreb. Sau pe lângă casa de mai sus, la drum? Mă gândesc tot timpul că se va opri într-unul dintre locurile pe lângă care trecem și c-o să iasă poate cineva să fluiere după el. Dar nu se ivește nimeni, iar câinele merge mai departe. Vine după mine chiar și când ajungem la vechea școală Shiloh. Trece chiar și podul, dând din coadă de zici că-i o elice. Îmi linge mâna când și când, de parc-ar vrea să se asigure că sunt încă acolo, și ține gura deschisă, de parc-ar zâmbi. *Chiar* zâmbește.

Când văd că mă urmează și dincolo de pod și că trecem și de moara de grâu, încep să mă îngrijorez. Pare că și-a pus în gând să se țină după mine tot drumul pân-acasă. O să am și-așa necazuri fiindcă ajung cu hainele ude pe mine. Bunica, mama mamei, a murit de pneumonie, ni se tot reamintește asta. Iar acum, uite că am un câine cu mine, și n-avem voie cu animale în casă.

Dacă nu-ți poți permite să le dai de mâncare și să-i duci la veterinar când se-mbolnăvesc, n-ai ce căuta cu ele în casă, așa-mi zice mama, și mi se pare că are dreptate.

Tot restul drumului către casă nu-i mai spun nicio vorbă beaglului, sperând ca la un moment dat să se întoarcă. Dar se tot ține după mine.

Ajung la pridvorul din față și-i zic:

— Du-te acasă, băiete.

Simt cum mi se strânge inima când îl văd că nu mai zâmbește, își vâră din nou coada-ntre picioare și se furișează înapoi. Se îndepărtează până-n dreptul unui sicomor, se așază în iarba udă, cu botul pe lăbuțe.

— Al cui e câinele ăla? mă-ntreabă mama când intru în casă.

Ridic din umeri.

— S-a luat după mine, atâta tot.

— De unde l-ai pescuit? mă-ntreabă tata.

— La Shiloh, dincolo de pod, zic eu.

— Pe drumul de pe lângă râu? Pun rămășag că e beaglul lui Judd Travers, spune tata. Acu' câteva săptămâni și-a mai luat un câine de vânătoare.

— Zici că Judd și-a luat un câine de vânătoare, dar cum de nu se poartă frumos cu el? întreb eu.

— De unde știi că nu?

— După cum se comportă câinele. Aproape că face pe el de frică, zic eu.